

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

11. LISTOPADU 2018

Z obsahu:

O přikázáních - Nesesmilníš

Katecheze papeže
Františka při
generální audienci na
Svatopetrském náměstí
v Římě 24. října 2018
- strana 2 -

Svatý Mikuláš Tavelić
Libor Rösner
- strana 4 -

V kraji tisíců kopců
- strana 5 -

Přežila jsem 91 dní
v úkrytu
- strana 6 -

Kibeho dnes
- strana 8 -

Litanie k Panně Marii
Prostřednici
- strana 9 -

Návrat církve putující
k prvotní církvi -
přežije v menších
společenstvích věřících
Peter Kwasniewski
- strana 10 -

Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (31)
- strana 13 -

*„Svět se bouří proti Bohu. Není v něm lásky ani pokoje.
Svět se žene vstříc zkáze. Litujte! Obráťte se, dokud je čas!
Pokud nebudete litovat a neobráťte se, zřítíte se do propasti.“*

Panna Maria, Kibeho 1982

O přikázáních - Nesesmilníš (Mk 10,2-9)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
na Svatopetrském náměstí v Římě 24. října 2018

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V cyklu našich katechezí o Desateru dnes přicházíme k šestému přikázání, které se týká citové a pohlavní sféry a zní: „Nezcižolžíš.“ Bezprostředně odkazuje k věrnosti, takže žádný lidský vztah postrádající věrnost a oddanost není autentický. Nelze milovat pouze, dokud to „konvenuje“; láska se vyjevuje teprve za hranicí vlastního prospěchu, v bezvýhradném sebedarování. Jak praví katechismus: „Láska chce být definitivní. Nemůže být »až do nového rozhodnutí.«“ (*Katechismus katolické*

církev, 1646) Věrnost je vlastností svobodného, zralého a zodpovědného lidského vztahu. Také přítel prokazuje autenticitu tím, že zůstává přítelem za jakýchkoli okolností, jinak jím není. Kristus zjevuje autentickou lásku, žije z bezmezné Otcovy lásky, na jejímž základě je věrným přítelem, který nás přijímá, i když chybujeme, a vždycky chce naše dobro, i když si je nezasluhujeme.

Lidská bytost potřebuje být milována bezpodmínečně, a komu se nedostane takového přijetí, nosí v sobě jakousi neúplnost, často nevědomky. Lidské srdce

se snaží zaplnit toto prázdno náhražkami, přijímá kompromisy a průměrnost, které mají pouze matnou příchutí lásky. Nebezpečím je nazývat „láskou“ nezralé a nedospělé vztahy v iluzi, že se světlo života nachází v něčem, co je v nejlepším případě pouze jeho odleskem.

Tak dochází k přecenění například fyzické přitažlivosti, jež je sama o sobě Božím darem, ale jejímž účelem je připravit cestu autentickému, věrnému a osobnímu vztahu. Jak říkal svatý Jan Pavel II., člověk „je povolán k plné a zralé spontánnosti

Pokračování na str. 12

„Nikdo nemůže darovat to, co nemá.“ Týká se to všech dimenzí lidského života, včetně duchovní. Slova svaté Kateřiny Sienské, která cituje Peter Kwasniewski ve své úvaze o tom, jak si udržet pravou katolickou víru v dnešním světě (str. 10–11), nám připomínají se samozřejmě sobě vlastní, že je-li duše prázdna, není v ní Bůh, pak není možné Boha vnášet do tohoto světa. A žel, logicky pokud je duše plná hříchu, dává světu svůj obsah – hřích. A nepomůžou ani krásná slova o Bohu, pokud za nimi nestojí vlastní svědectví života – viditelné i to skryté, jež vidí v hloubi srdce jen Bůh. Zde platí: „Běda hříšniku, který kráčí po dvou cestách“ – jak připomíná ve svém komentáři ke knize Job sv. Řehoř Veliký. (str. 12) Jak tedy vzdorovat dnešnímu roztříštěnému, cynickému a často proti Bohu zaměřenému světu? Nejdůležitější je osobní svatost, k níž vede velmi náročná cesta posvěcování vlastní duše.

Po zralé úvaze, nikoliv z bláznivé touhy po dobrodružství – jak by mohlo být typické pro mnohé naše současníky – máme být křesťany, kteří vědí, proč a komu věří, a hlavně podle toho také žijí. A to dnes není snadné – i když můžeme polemizovat, kdy že to snadné bylo... Svatý Mikuláš Tavelic a jeho spolubratři františkáni jsou pak příkladem, jak lze s neochvějnou vírou, vybudovanou z milos-

Editorial

ti Boží na pevných základech svatých ctností, následovat ve víře Ježíše neústupně až k prolití vlastní krve. (str. 4–5)

Kde hledat zaručenou oporu pro své tak náročné posvěcování? Odpověď nám dávají dvoutisícileté dějiny katolické církve a především četná zjevení Panny Marie. Je až s podivem, kolik jejich zjevení se událo v uplynulých sto letech, Fatimou počínaje. A snad s ještě větším údivem můžeme vysledovat, jak mnohá z těchto zjevení navazují, potvrzují, či dokonce jsou podobná těm fatimským – tak jako v Tre Fontane (str. 13) nebo ve rwandském Kibeho (str. 5–6, 8). Avšak lidé neslyší, nevnímají, nechtějí rozumět, odkládají, snad i opovržlivě spoléhají na Boží milosrdenství. „Marný je můj příchod z nebe,“ zní povzdech Panny Marie ze zjevení rwandským vizionářkám. Je to opravdová vzpoura proti Bohu, jestliže člověk vědomě odmítá Boží pomoc – zde nabízenou skrze Pannu Marii. A jediný či hlavní požadavek? Litujte svých hříchů a obraťte se! Panna Maria nám pomůže nespádnout do propasti věčného zavržení, budeme-li jen trochu chtít... Vždyť je také právem nazývána Prostřednicí všech milostí.

Jde-li o naši vlastní duši a těch, které nám Pán dal, zřejmě nemáme příliš velký problém vše pochopit a dobrou vůli akceptovat to ve svém životě. I když – otázka pro zpytování svědomí: Jsem opravdu člověkem bezúhonným, poctivým a bohabojným, nemajícím zalíbení v jakémkoliv hříchu? Dávám se z lásky k Bohu k dispozici v jeho plánech? Zřejmě budeme rádi, že Bůh je nejen spravedlivý, ale i milosrdný... Velkým problémem může být náš postoj k těm, kdo jsou nositeli hříchů a pachateli nejtěžších zlých skutků. Zde často naše milosrdenství vůči hříšníkovi končí a nejsme schopni odpustit, natož připustit hříšnickovo obrácení. Dost možná je naše rozhořčení spravedlivé, ale nelze upírat Bohu jeho soud a jeho uzdravující lásku a milost odpuštění, projeví-li jakýkoliv hříšník patřičnou litost a touhu vše napravit. Již jsme na toto téma mnohokrát rozvažovali, ale v souvislosti s Kibeho jsme svědky mimořádné obtížnosti skutku odpuštění. Immaculée to nakonec vybojovala. (str. 6–8) Jak? S růžencem v ruce.

A tak se nabízí pomoc, která nikdy nezklame – tváří v tvář světu a době, ve kterých žijeme, můžeme na počátku jakéhokoliv problému obrátit svůj pohled na Prostřednici všech milostí a zvolat (str. 9): „Prostřednice, která pro všechny vyprošuješ milosrdenství, oroduj za nás!“

Daniel Dehner

Dnes tě Duch Svatý zavede do společnosti dvou žen. Přípravuje ti poučení o skutečné velkodušnosti srdce, k jaké nás má přivést láska k bližnímu. Pros ho nejen o světlo, ale také o skutečnou odvahu potřebnou k opravdové lásce.

Nejdříve zavítáš do Sarepty. Je to za časů proroka Eliáše. Žije tu vdova, kterou Ježíš připomněl ve svém prvním kázání v nazaretské synagoze. Pro hříchy královského domu trpí země suchem a hladem. Tato chudá

a opuštěná vdova a její milované dítě už nevidí před sebou žádné východisko. Až snědí to poslední, co jim ještě zbylo, čeká je smrt.

A právě do tohoto nejnuznějšího domu posílá Hospodin za takové situace svého vyhládlého proroka, aby se tato vdova postarala i o něho. Mohlo by se zdát, že tento nečekaný host jen urychlí smutný konec, jaký hrozí tomuto domu. Ale právě okolnost, že vdova se s Božím prorokem podělí i o to poslední, otevře pro všechny nečekanou cestu k záchraně. I ty můžeš v Sareptě přisednout s nimi ke stolu, i na tebe se dostane: *Když udělala podle Eliášových slov, jedla ona, on i její syn po drahný čas.*

I v situaci krajní nouze platí Ježísova slova: *Nepečujte úzkostlivě a neříkejte: Co budu jíst?*⁽¹⁾ I za takových okolností je možno myslet na druhé, kteří jsou ve stejné nebo ještě horší nouzi. Má snad tvoje solidární starost o druhé začínat teprve v době, až budeš mít pocit, že o tebe je dobře postaráno? Ani bída a strádání ti nemají dát zapomenout na nouzi bližního, naopak, je to příhodná příležitost, abys ji začal chápat a pocíťovat tak, jak prožíváš svou vlastní, takže ho můžeš milovat jako sebe samého. Takový je zákon *nebeského království*. Pán přece slíbil každému, kdo toto království opravdu hledá: *všechno ostatní mu bude přidáno*⁽²⁾.

Nebeský Otec, který ti ukládá, aby ses s bližním rozdělil i o to poslední, *ví, že to všechno potřebuješ*⁽³⁾. Milovat Boha také znamená bezvýhradně přijímat jeho lásku, tedy i jeho způsob, jakým nám projevuje svou lásku a péči. Jestliže nás ujis-

til, že se o nás otcovsky postará, co může být ušlechtilějšího, než spojit se s ním nezištně právě v této starostlivosti o bližní. Taková soucitná a bezvýhradná láska a starostlivost o druhé je také správným projevem tvé lásky k Otci, protože svědčí o tvé bezmezné důvěře v jeho dobrotu

a věrnost. Jak by mohl zapomenout a nepostarar se o toho, kdo se v souladu s jeho největším přikázáním stává nástrojem jeho otcovské starostlivosti?

Posilněn pokrmem u sarepské vdovy odeber se nyní do jeruza-

lémského chrámu. Ježíš tu právě odsoudil náboženskou praxi, jaká nemá s jeho královstvím nic společného. Zavrhuje pokrytectví, které se rozmohlo u vedoucích náboženských představitelů a které je úplným opakem pravého náboženství, protože Boha neuctívá, ale uráží. Ti pokrytci totiž zneužívají náboženství a víru prostých lidí k vlastní oslavě a obohacení. Na jejich adresu vysloví opakovaně neúprosné *Běda vám!*⁽⁴⁾ a varuje tak i tebe před špatným příkladem.

Postav se spolu s Ježíšem na chrámovém nádvoří v blízkosti pokladnic a využij tuto chvíli ke zpytování svědomí, zda také nepodléháš pokušení stavět na odív svou nábožnost, ať už před druhými, nebo i sám před sebou. Pro příklad nemušíš chodit daleko. Stačí pozorovat samolibé zbohatlíky, jak okázale vkládají do chrámových pokladnic své bohaté dary. Neprojevují tak štedrost a obětavost, nýbrž spíše svou nadřazenost nad těmi, kteří si tak velké dary nemohou dovolit. Jak se mezi nimi může cítit chudá vdova? I ona chce přinést Pánu svůj dar. Nevkládá ho do pokladnice okázale, spíše by chtěla před zraky lidí skrýt ty dva penízky, které svírá v dlani. A přece je to dar, za který se nemá co stydět. *Vždyť dala více než všichni ostatní.*

Ježíš nemůže zamčket, jaké má v jejím skutku zalíbení, a obrací k němu všechnu pozornost. Mezi jejím darem a dary bohatých je zcela zásadní rozdíl. Ona nepřinesla do chrámu něco z toho, co jí přebývá, ale všechno, co jí zbylo. Ona jediná prokazuje Bohu opravdovou úctu, když mu obětuje všechno, co má, neboť tak

Míra pravé velkodušnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Ta chudá vdova dala více než všichni ostatní.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 17,10–16

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle – jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“ Když mu pro ni šla, zavolal na ni: „Vezmi s sebou také kousek chleba!“

Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánku. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme.“ Eliáš jí řekl: „Buď bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu.

Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdni se hrnec s moukou a neubude ve džbánku s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi!“

Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahný čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánku oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

2. čtení – Žid 9,24–28

Kristus nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého

Dokončení na str. 13

Pánu také projevuje naprostou odevzdanost a důvěru, že ji nenechá na holičkách.

Nejde tedy o to, zda dáváš málo, nebo mnoho. Bůh se nedívá na to, kolik dáváš, ale kolik si ponecháváš. Ten, který ti dal úplně všechno a nakonec *obětoval sám sebe*, může jistě právem očekávat, že i ty mu dáš *všechno*. Vzpomeň si na smutek mládence, kterému chyběla odvaha překročit právě tento práh⁽⁵⁾. A přitom byl tak blízko Božímu království! Neboj se pro lásku k Bohu a bližnímu odevzdat se bezvýhradně Pánu, který *zachovává věrnost na věky, zjednává právo utlačeným a dává chléb lačným*⁽⁶⁾. *Budeš mít poklad v nebi.*⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 6,31; ⁽²⁾ srov. Mt 6,33; ⁽³⁾ srov. Mt 6,32;

⁽⁴⁾ srov. Mt 23,13–39; ⁽⁵⁾ srov. Mk 10,22;

⁽⁶⁾ Ž 146,6–7; ⁽⁷⁾ srov. Mt 6,19;

Svatý Mikuláš Tavelić

Svatý Mikuláš (Nikola) Tavelić byl prvním Chorvatem, kterého církev vynesla na oltář, a dnes je se sv. Josefem hlavním patronem této balkánské země. On a jeho tři druhové byli věrni svému poslání až k prolítí krve, věrni Kristu a pravé víře, kterou chtěli hlásat mezi muslimy. Ti je za to bestiálním způsobem sprovodili ze světa.

Na svět přišel Mikuláš v roce 1340 v dalmatském Šibeniku v zámožné šlechtické rodině. Vyslyšel Boží volání a vstoupil k františkánům v bribirském klášteře. Odtud se vydal do Zadaru a Splitu, aby zde studoval bohosloví. Od roku 1365 už jednal „in persona Christi“ a v budoucnu měl „pro Christum“ umírat.

Vynikajícím darem mladého kněze byly mimořádné kazatelské schopnosti. Představeným bylo jasné, že tuto hřívnu nemohou zakopat do chorvatské půdy, proto otce Mikuláše vyslali na misie. Nejprve v roce 1372 do Bosny, která byla postižena bogomilskou herezí. (Bogomilové odmítali Kristovo lidství, jeho smrt na kříži jako výkupnou oběť, protože lidstvo prý spasil pouhým svým učením. Odmítali i Ježíšovo zmrtvýchvstání, úctu k Panně Marii a ke svatým obecně, zavrhovali kostely, mši svatou, zbožné obrazy atd.) Otec Mikuláš spolu s 60 dalšími spolubratry (mj. i s otcem Deodatem Aribertem z akvitánského Rustinica) vyrazil na tuto horkou půdu a zrno víry, které zasel, vydalo na 50 000 obrácených heretiků.

Přestože šlo o obdivuhodnou misionářskou činnost, neměl P. Mikuláš v Bosně stání a v roce 1384 požádal spolu se svým přítelem P. Deodatem o povolení vydat se hlásat Krista do místa Spasitelova narození, které se mezitím stalo jámou Ivvou. Časy křížových výprav a křížáckých království ve Svaté zemi dávno odezněly, celá Palestina byla již sto let v držení mohamedánů, pro něž jakékoli hlásání jiné víry než islámu znamenalo hrdelní zločin. A to i v rámci františkánské kustodie Svaté země, kterou v roce 1342 vyhlásil papež Klement VI. a která byla až do roku 1847 jediným oficiálním představitelem katolické církve na Blízkém východě. Otec Mikuláš však s bezmeznou odvahou a poháněn touhou přivádět na správnou cestu další zbloudilé, vstoupil na půdu, která byla ještě nebezpečnější než ta bosenská.

První období svého pobytu ve Svaté zemi strávili oba kněží v jeruzalémském konventu Nejsvětějšího Spasitele, kde pečovali o místa kultu a věnovali se poutníkům, kteří k Božím hrobům přicházeli z Evropy. Během té doby studovali arabštinu i místní zvyky a při této příležitosti se sblížili se dvěma spolubratry – P. Štěpánem z Cunea, jenž předtím asi osm let působil na Korsice, a P. Petrem z Narbonne. Společně se pak na hoře Sión připravovali na své budoucí poslání. Pro hlásání pravé víry mezi mohamedány si přichystali teologické a historické podklady, v nichž potřeby všechny omyly islámu. Dne 11. listopadu 1391 pak svou přípravu zúročili mezi jeho vyznavači.

Původně tak chtěli učinit v jeruzalémské Omarově mešitě, stejně jako kdysi sv. František před sultánem, ale ve vstupu dovnitř jim bylo zabráněno. Muslimové právě slavili jeden ze svých největších svátků – Kurban Bayram (Svátek oběti) a vstup „džaurů“ do mešity se jim jevil jako znesvěcení posvátného místa. Namís-

Svatý Mikuláš Tavelić

Boční oltář zasvěcený sv. Mikuláši Tavelićovi v chrámu sv. Františka v dalmatském Šibeniku

to kázání byli předvedeni před kádiho, tj. islámského soudce, jemuž podléhají všechny náboženské i občanské záležitosti muslimů. Misionářům to nikterak neubralo na odhodlání, islám ve své připravené řeči označili za falešnou nauku, pro Mohameda neměli dobrého slova a vyzvali všechny přítomné k obrácení a přijetí víry v Krista, který za lidi zemřel na kříži. Kádi byl obsahem řeči čtyř františkánů úplně ohromen – nikdo se až dosud neodvážil takto hanit Proroka na těchto místech. Zcela konsternován se jich zeptal:

„To jste pronesli po zralé úvaze a při smyslechu, nebo jste se zbláznili?“

„Po zralé úvaze, nejsme žádní blázní,“ odvětili.

„A to vás sem poslal papež nebo nějaký křesťanský král?“ zeptal se šokovaný kádi, jenž prožil ještě větší šok, když mu misionáři odpověděli:

„Neposlal nás sem žádný člověk. Poslal nás Bůh, abychom vám pro vaši spásu hlásali pravdu. Jestliže neuvěříte v Ježíše Krista a nepřijmete svatý křest, nebudete mít život věčný!“

Kádiho reakce byla okamžitá:

„Máte na vybranou: buď teď hned vyznáte, že jediný bůh je Alláh a Mohamed je jeho Prorok, nebo zemřete!“

Všichni čtyři svorně prohlásili, že nic z toho, co před chvílí řekli, nehodlají odvolat a že raději zemřou, než by tak učinili, a to třeba i v mukách.

Kádi, proti jehož rozsudku nebylo odvolání, tedy čtveřici misionářů odsoudil k smrti. Neměli však zemřít hned, ale pomalu a ve velkých bolestech. Mučednickou smrt věrných hlasatelů radostné zvěsti předznamenal nemilosrdný výprask, který jim přímo před kádiho očima uštědřili jeho rádci a strážci. Bezvhládná těla do bezvědomí zmlácených kněží odvěkli pak do hradních kasemat, ale tím jejich utrpení ani zdaleka neskončilo. Bestialita kádiho a jeho pochopů se měla teprve projevit v plné míře.

Ubožáci byli svlečeni z šatů a přivázáni ke kůlům bičování tak, až na nich nebyl kousíček zdravé kůže a „neměli podoby ani krásy“. Poté byli přivázáni k zahroceným kůlům, aby ani na okamžik nedoznali úlevy. Celou dobu trýznění se v duchu modlili a vzývali Boha a všechny jeho svaté o pomoc, aby se nenechali zlomit a neodpadli od Krista. Nedostali ani sousto či hlt vody, místo toho dostali každou chvíli od některého z vězňů další bolestivou ránu.

Apogeu muk čtyř kněží nastalo třetího dne, kdy už nemožnost přimět je k apostazi dohnala jejich vězňů k bytostné nenávisti mísící se s obdivem nad jejich odolností. Byli vyvedeni na náměstí k soudu, který za přítomnosti nejvyššího emíra probíhal na veřejném prostranství, a vyzváni k přijetí víry Mohamedovy. Opět rezolutně odmítli s dovětkem, že jsou pro Krista ochotni i zemřít. Shromáždění mohamedáni se na ně vrhli jako smečka psů a svými šavlemi je v záchvatu zběsilosti rozsekali doslova na kousky, které pak naházeli do ohně hořícího opodál.

Kult Mikuláše Tavelíce se zpočátku hojně šířil v balkánských zemích. V roce 1889 jej potvrdil papež Lev XIII., když chorvatského františkána prohlásil za blahoslaveného.

Pavel VI. k němu v roce 1966 připojil i zbylé tři kněze-mučedníky, kteří 14. listopadu 1391 tak jako Mikuláš zemřeli pro Krista. Dne 21. června 1970 prohlásil všechny čtyři za svaté. Jsou prvními mučedníky františkánské kustodie Sváté země.

V kraji tisíců kopců

Způsob, jaký si v naší době Bůh nezřídka vybírá, aby vedl a usměrňoval národy, je příchod Panny Marie na mnohá místa světa. Matka Boží navštívila rovněž malou zemi v srdci Afriky, aby ji varovala před blížícím se neštěstím a ukázala jí cestu k obrácení.

Rwanda, země, kde vládne věčné jaro, je malebně krásná. Kvůli množství jezer, řek a úrodné zeleni hornaté krajiny je právem nazývána krajem tisíce kopců. Do smutného povědomí se však zapsala nepředstavitelně krutým vyvražďováním národa, v němž příslušníci většinové etnické skupiny Hutu zabili za 100 dní až milion menšinových Tutsiů. V převážně katolické zemi byli tedy pachatelé i oběti většinou křesťané!

Vizionářky z Kibeho (zleva): Alphonsine, Marie-Claire a Anathalie. Alphonsine se po vydařeném útěku stala řeholní sestrou. Marie-Claire se v roce 1987 vdala a spolu s manželem zahynula během genocidy. Anathalie se vrátila do Kibeho, kde působí dodnes.

A přece jen málo lidí zná tuto skutečnost: Už třináct let před krvavou genocidou se tam během osmi let zjevovala Panna Maria jako *Nyina wa Jambo* – Matka Slova, a to přesně od 28. listopadu 1981 do 28. listopadu 1989. V těžce dostupné a chudé vesničce Kibeho viděly Panu Marii tři žákyně dívčí školy: Alphonsine Mumureke (tehdy 16letá), Anathalie Mukamazimpaka (17 let) a Marie-Claire Mukangango (21 let). Jejich vize často trvaly několik hodin. Panna Maria byla bosá, měla na sobě bílé, volně splývající šaty se závojem a ruce měla sepnuté k modlitbě.

„Je vždy obklopena jemným světlem a vypadá jako mladá nevěsta. Její pleť je jako z leštěné slonoviny, ale není ani bílá,

ani černá. Je mnohem krásnější než kdokoliv či cokoliv na této planetě. Její krása je stejně nesmírná jako její láska k lidem, jejím dětem.“ – Tak ji popsala děvčata. Zpočátku byly reakce spolužaček, učitelů, řeholních sester a kléru odmítavé, ale již brzy narůstal počet těch, kdo uvěřili, že tou, která přichází, je skutečně Panna Maria. Během pouhých několika dní se tato novinka rozšířila jako požár až za hranice Rwandy. Již v dubnu 1982 sestavila diecéze dvě komise – teologickou a lékařskou – které se měly zabývat podrobným a přísným zkoumáním vizionárek a těchto mimořádných událostí. Do Kibeho proudily tisíce lidí, kterým byla určena Mariina naléhavá slova: „Svět se bouří proti Bohu. Není v něm lásky ani pokoje. Svět se žene vstříc zkáze. Litujte! Obráťte se, dokud je čas! Pokud nebudete litovat a neobrátíte se, zřítíte se do propasti.“ Panna Maria si stěžovala na hříšný, nevázaný způsob života, neřestí, zálibu ve zlobě a na neochotu ke smíření, jež se zakořenila v národě. Často vyzývala k modlitbě, rovněž k modlitbě sedmibolestného růžence: „Když nad ním budete dostatečně rozjímat, najdete veškerou potřebnou sílu kát se za své hříchy a proměnit svoje srdce.“

Nejdůležitější zjevení bylo 15. srpna 1982, na slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Více než 20 000 poutníků očekávalo radostné poselství. Avšak bylo tomu docela jinak! Panna Maria před zděšenými vizionářkami usedavě plakala. Poprosila Alphonsinu, aby se smutkem zpívala: „Lidé vděčnost neprojevují, marný je můj příchod z nebe...“ Potom se před očima vyděšených děvčat začaly odvíjet několik hodin trvající strašné scény jako z katastrofického filmu: zpusťování, zkáza, mučení a potoky krve. Vizionářky s pláčem úpěnlivě prosily své krajany, aby varování Matky Boží vzali vážně, aby se tak zabránilo této hrůze. Při zpětném pohledu na tuto dobu se však musel místní biskup Augustin Misago s bolestí vyjádřit: „Naše milá Paní přišla, aby nás zburcovala. Ale

my ve Rwandě jsme nebyli ochotni obrátit se, a tak jsme viděli následky – válku, genocidu.“ Desetitisíce zmasakrovaných těl pachatelé poházeli do řek, zvláště do řeky Kagera, která je odnášela do sousedních zemí, do Tanzánie a Ugandy. To všechno ohrožovalo zdraví obyvatel těchto zemí.

Památník genocidy, Kibeho

Jak velká to byla hrozba, dokazuje i znečištění dokonce tak obrovského jezera, jakým je Viktoriino jezero. Apokalyptická vize z roku 1982, kterou Panna Maria vyjevila, aby se tomu všemu zabránilo, se s hroznou přesností stala skutečností, protože národ nepřijal její poselství. Naplnění proroctví bylo jedním z hlavních důvodů, proč biskup Misago († 2012) slavnostně oznámil schválení zjevení v Kibeho. Stalo se tak během pontifikální mše svaté v katedrále v Gikongoro 29. června 2001. Na mši svaté byl přítomen apoštolský nuncius, byli tam i všichni rwandští biskupové, mnozí kněží a věřící. Tři dny nato byla deklarace zveřejněna ve vatikánských

*Mariánská poutní svatyně
na místě zjevení, Kibeho*

novinách *L'Osservatore Romano*. Zjevení Panny Marie v Kibeho se stalo prvním církevně schváleným mariánským zjevením v třetím tisíciletí.

*Z Vítězství Srdce 122/2018 přeložil -dd-
Pramen: Immaculée Ilibagiza
a Steve Erwin, Naše Paní z Kibeho.
Triton, Praha 2014*

Přežila jsem 91 dní v úkrytu

Kibeho, mariánské poutní místo, znala Immaculée Ilibagiza (46 let) už jako jedenáctileté děvče, a to navzdory tomu, že v její hluboce věřící rodině neměli ani televizor, ani telefon. Jejím rodištěm je západorwandská vesnička Mataba, ležící na vrcholu kopce, tyčícího se nad nádherným a širokým jezerem Kivu. Místní kněz Rwagema svým farníkům pravidelně pouštěl záznamy poselství z Kibeho, která Immaculée s živým zájmem sledovala. Ve svých dvaadvaceti letech, jako studentka elektrotechniky a strojařství, patřila k malé skupině lidí, kteří přežili surovou genocidu roku 1994. Ve své knize *Přežila som* podává obdivuhodně a silné svědectví lásky k Panně Marii, lásky, jež se pro ni stala životem v těch nejtemnějších chvílích a jež je v ní až dosud.

„Toto je můj příběh. A pamatuji si jej, jako by se všechno stalo teprve včera. Blížily se Velikonoce, což bylo vždy mimořádné období pro naši rodinu. Trávili jsme je spolu doma. Navzdory napjaté společensko-politické atmosféře jsem se s rodiči cítila bezpečně. Bylo ráno 7. dubna 1994. Tehdy jsme ještě nevěděli, že začala genocida. Rozhlas nepřestával informovat o hromadném vraždění a před naši bránu nepřetržitě proudili tutsijští utečenci. Přicházely stále horší zvěsti: vyvražďování Tutsiů vypuklo už ve všech částech Rwandy. Před naším domem jich tábořilo nejméně deset tisíc. Můj otec si sáhl do kapsy na košili a vytáhl z ní červeno-bílý růženec. Vtiskl mi jej do dlaně a vzal mé ruce do svých. »Nos jej stále u sebe, Immaculée! Jdi k pastorevi Murinzimu, a když se za pár dní problémy vyřeší, osobně pro tebe přijdu!« To byla poslední slova, která mi řekl. Do hodiny jsem byla na osmikilometrové cestě do domu pastora. S sebou jsem si vzala jen šaty, růženec, který mi dal otec, a etnický průkaz vystavený vládou, že jsem Tutsijka.

Pastor stál na verandě svého velkého cihlového domu – měl mnoho ložnic, prostorný obývací pokoj, jídelnu a koupelny s rozvody vody a kanalizací. Pastor (z etnické skupiny Hutu – pozn. red.) mě přivítal celkem srdečně. Od dětství jsem se kamarádila s jeho synem, nejmladším z je-

ho deseti dětí, a mnohokrát jsem u nich pobývala. Za několik hodin pastor Murinzi potichu dovedl ke mně do světnice pět dalších tutsijských žen. »Rychle! Musíte si pospíšet! A musíte být potichu! Vim, že jste vyděšené a máte být proč. Venku se to vymklo kontrole. Zabijáci chodí od domu k domu. Do mého dnes nepřišli, ale mohou kdykoliv. Tady budete bydlet,« a ukázal nám náš nový příbytek: maličkou koupelnu asi metr dvacet dlouhou a necelý metr širokou. Pod stropem bylo malé větrací okénko, které zakrýval kus látky. »Musíte být naprosto potichu. Nikdo nesmí vědět, že jste tady, ani moje děti. Myslím, že zabijení potrvá ještě týden, možná méně. Když budete opatrné, můžete to přežít.« Chtěly jsme si sednout, ale nebylo dost místa. Čtyři nejvyšší jsme si přitáhly na kolena menší děvčata. Dovolily jsme si dvou či třímínutovou přestávku, opatrně jsme se postavily a protáhly si údy. Po ní jsme se znovu poskládaly do nepříjemně stísněných poloh na podlaze. Venku se strhla mela. Postavila jsem se na špičky a nakoukla jsem skrz malou díрку v závěsu. Pohled, který se mi naskytl, mě doslova přikoval k zemi. Dům obklíčily stovky lidí, vyřvávali a hulákali. Mávali ve vzduchu oštěpy, mačetami a noži, skandovali mrazivou píseň genocidy. To nezpívali vojáci, ani cvičení členové milicí. To zpívali moji sousedé, lidé, s nimiž jsem vyrůstala a chodila do školy. V tom houfu jsem poznala desítky obyvatel Mataby, všichni se ve vražděném amoku dožadovali tutsijské krve. Stiskla jsem růženec, který mi dal otec, jako by to bylo záchranné lano k Bohu, a z celé duše

*Koupelna, v níž se Immaculée
(v kroužku) spolu s dalšími
dívkami schovávaly*

jsem se začala modlit: »Prosím, tě, Bože, oslep zabijáky, když přijdou do pastorevy ložnice – ať nespátní dveře do koupelny, ať nás nenajdou! Ty jsi zachránil Daniela z jámy lvové. Zachraň nás, tak jako jsi zachránil Daniela!« Myslí mi probleskla myšlenka a řekla jsem tichým hlasem: »Pastore, mohl byste před dveře do koupelny přitáhnout šatníkovou skříň. Nenajdou nás.« Vytratil se a za chvíli jsme slyšeli vrzání skříně po podlaze.

Strach z návratu zabijáků nám způsoboval neutichající duševní a fyzická muka. Sotva jsem se začala modlit, okamžitě jsem pocítila okolo sebe Boží lásku a úzkost polevila. A tak jsem se rozhodla modlit během každé bdělé chvíle od prvního okamžiku, kdy jsem ve čtyři nebo v pět ráno otevřela oči. Někdy jsem se modlila tak intenzivně, že mi vyrazil po těle pot. Míjely hodiny... Také několik minut strávených bez modlitby či kontemplace Boha stačilo k tomu, aby satan do mne znovu zabodl svůj dvojsečný nůž pochybností a sebelitostí. Modlitba se mi stala brněním, jež jsem si pevně ovinula okolo srdce.

Pastor nám řekl: »Je mi líto, že vám to říkám. Může se stát, že budete jediné Tutsijky ve Rwandě, které zůstaly naživu. Ale kdybyste viděly to, co já dnes myslím, že byste nechtěly žít.« Ženy plakaly. Já ne. Hněvala jsem se na vládu, že rozpoutala tuto genocidu, na země, že tato jatka nezastavily, na všechny Hutuy. Nikdy bych nebyla věřila, že jsem schopna takové zuřivosti. V duši se mi rozpoutal boj a už jsem se víc nemohla modlit k Bohu, který je Lásky, já, se srdcem plným nenávisti. Mučilo mě to. »Prosím tě, Pane, otevři mi srdce a ukaž mi, jak odpustit. Nauč mě odpouštět.«

**Odpusť jim,
protože nevědí, co činí!**

„Jedné noci jsem uslyšela křik někde poblíž domu a potom následoval pláč dítěte. Zabijáci asi zavraždili matku a její dítě nechali umřít na cestě. K ránu jeho pláč zeslábl a do soumraku ustal docela.

Modlila jsem se, aby Bůh přijal jeho nevinnou duši, a pak jsem se Boha zeptala: »Jak mám odpustit lidem, kteří vykonali něco takového dítěti?« Uslyšela jsem jeho odpověď tak zřetelně, jako bychom seděli v jedné místnosti a hovořili spolu:

Immaculée dostala sílu odpustit vrahům své rodiny. Byla zaměstnaná v OSN a v roce 1998 emigrovala do USA. Tam žije spolu se svým manželem a dvěma dětmi. Často přednáší a vede duchovní obnovy o víře, odpouštění a pokoji. S poutníky často navštěvuje svoji africkou domovinu a Sedmibolestnou Matku v Kibeho. Pomoc osiřelým rwandským dětem patří k jejím srdečním záležitostem.

»Vy všichni jste moje děti... A to dítě je už u mne.« Byla to jen taková jednoduchá věta, ale představovala odpověď na modlitby, do kterých jsem byla pohroužena. Zabijáci byli jako děti. Ano, chovali se jako barbaři, kteří by si zasloužili tvrdý trest za svoje skutky, ale stále byli děti. Byli krutí, zlí a nebezpeční, avšak zároveň byli děti. Viděli, a přece nechápali, jakou zkázu způsobují. Zaslepeně ubližovali jiným a neuvědomovali si, že ubližují svým tutsijským bratrům a sestrám, že ubližují Bohu. A nechápali, jak těžce ubližují sami sobě. Jejich mysl se nakazily zlem, jež se rozšířilo po celé naší zemi, ale jejich duše nebyly zlé. Navzdory ukrutnostem, které páchali, byli Božimi dětmi; a dítěti bych dokázala odpustit, ačkoliv to nebude lehké... Zejména když to dítě usiluje o můj život. Sevřela jsem ruce a prosila Boha, aby mi pomohl. V ten den jsem

učinila rozhodující krok k odpuštění zabijákům. Hněv ze mne postupně opadal. Poprvé mi bylo zabijáků líto. Poprosila jsem Boha, aby jim odpustil hříchy a obrátil jejich duše ke svému překrásnému světlu. Tě noci jsem poprvé během svého pobytu v koupelně spala klidně.

Zabijáci přicházeli a odcházeli. Země byla totálně ochromena. Všechny práce se musely zastavit, aby nic nebylo překážkou v plnění nejvyššího úkolu: vraždit. Zatímco okolo mě zuřila hrůza, stáhla jsem se do komůrky svého srdce. Toto speciální místo bylo jako malý kousek nebe, kde moje srdce hovořilo k Bohu a Bůh promlouval k mému srdci. Seděla jsem nehnutě na špinavé dlažbě a dennodenně meditovala 15 až 20 hodin. Cítila jsem se jako dcera nejlaskavějšího a nejmocnějšího krále, jakého svět poznal.

A tak jsem uprostřed genocidy vlastně našla svoji spásu. Pochopila jsem, že můj vztah s Bohem překračuje stísněnost koupelny, zoufalství války, hrůzu genocidy... V této koupeli jsem se znovuzrodila a nyní jsem byla milující dcerou Boha, svého Otce.

Sedm týdnů se projevilo na našem hroživě vyhublém vzhledu. Navzdory tomu, že jsme k sobě vzaly další dvě ženy, koupelna byla každým dnem prostornější. Scvrkávaly jsme se. Hlad nás vysiloval a způsoboval téměř soustavnou závrť. Podle šatů jsem věděla, že jsem zhubla možná i 20 kilogramů. Uprostřed června jsme slyšeli z rozhlasu zprávy o *Operaci Turquoise*, což byl francouzský plán na vyslání vojenských jednotek do Rwandy, aby zřídily »bezpečné přístavy« pro Tutsie, kteří přežili. Po několika dnech začal kroužit nad naší oblastí francouzský vrtulník.

Slyšela jsem zabijáky zakřičet moje jméno. Tentokrát jich byly stovky. Řvali na pastora: »Kde je Immaculée? Kde ji ukrýváš?« Byli přesně na opačné straně

stěny. Dělili nás sotva tři centimetry omítky a dřeva. Dům se otřásal jejich kroky a slyšela jsem skřípot jejich mačet a oštěpů, jak jimi šátrali po stěnách. V chaosu jsem rozeznala hlas rodinného známého. »Už jsem zabil 399 švábů,« chvástalo se. »S Immaculée jich bude 400. Docela slušný počet, co?« Tělem mi projela pronikavá bolest. Ale i tak jsem se pokusila o modlitbu: »Dobrotivý Bože, odpusť mi moje selhání víry. Věřím v tebe. Ví-

...přežila jsem, abych vydala svědectví o uzdravující síle jeho lásky a odpuštění

že nás zachráníš. Ty jsi mocnější než ďábel v tomto domě.« Pocítila jsem slabost a závrať – postupně jsem ztrácela vědomí.

Pastor se vrátil večer a tentokrát přinesl dobré zprávy: »Našel jsem francouzské vojáky a informoval jsem je o vás. Chtějí, abych vás přivedl k nim zítra velmi brzy ráno, mezi druhou a třetí hodinou.« – »Díky Bohu,« zašeptaly jsme všechny najednou. Pastor Murinzi se objevil ve dvě hodiny nad ránem. Pak jsme se rozloučili.

Vytáhla jsem z kapsy růženec, který mi dal otec – jediný majetek, jehož bych se nikdy nevzdala – a poprosila jsem Boha, aby požehnal náš nový začátek. Bůh mě provedl dlouhou cestou a krácel po ní se mnou, zachránil mi duši a ušetřil život z jistého důvodu: přežila jsem, abych vydala svědectví o uzdravující síle jeho lásky a odpuštění.«

*Z Vítězství Srdce 122/2018 přeložil -dd-
Pramen: Immaculée Ilibagiza,
Přežila som. NOXI, Bratislava 2016*

Kibeho dnes

Po hrůzném genocidě se desetitisíce Hutuů ocitly ve vězení, mnohé se však nikdy nepodařilo uvěznit. Statisíce utekly do sousedních zemí. Po dvaceti letech bylo propuštěno více než 60 000 vězňů. Vrátili se zpět do svých vesnic a dnes žijí vedle sebe jako sousedé – oběť i pachatel, dům vedle domu. Hluboká duševní zranění jsou všudypřítomná, nedůvěra je velká a dialog těžký. Po zpusťování v roce 1994 a vyvraždění více než 75 % Tutsiů se země sice mezitím ekonomicky vzmožila a stala se stabilním, moderním státem, který může být příkladem pro ostatní africké země, avšak snahy o překonání nepřátelství pomocí různých projektů anebo tzv. vesnicemi smíření přinášejí relativně málo ovoce. Ke skutečnému smíření, pravému pokoji v srdcích lidí i ve společnosti a k upřímné změně života může dojít jen skrze Boží milost. Vždyť i sama Panna Maria říká: »Zjevení jsou určena pro Kibeho, Rwandu, Afriku, pro celý svět ... jsou univerzálními poselstvími, která vykonají mnoho dobra ... i v budoucnosti.« Anathalie, která podle přání Panny Marie vede v kostele život modlitby, pokání a služby kněžím a poutníkům, zdůrazňu-

je: »Panna Maria si přeje obrácení srdcí všech lidí.« Polský pallotin P. Zbigniew Pawłowski, správce poutního místa, podává zprávu: »Dne 14. dubna 1994 jsme zažili vyvražďování ve velkém. Zde a na okolních návrších přišlo o život 12 000, možná až 20 000 lidí. Je jisté, že už jen na velkém náměstí před kostelem, kde se zjevovala Sedmibolestná Matka, zahynulo 11 000 lidí.«

To se nemuselo stát, kdybychom dělali to, co říkala Panna Maria. Kibeho mohlo být znovu otevřené pro poutníky na Vánoce roku 1995. P. Zbigniew Pawłowski, správce nového kostela Sedmibolestné Panny Marie, Matky Slova, jehož posvěcení se konalo 31. května 2003, je svědkem toho, jakým důležitým nástrojem smíření je toto hojně navštěvované poutní místo. Proudí sem poutníci z domova i ze světa, na velké svátky je jich až 30 000. Svátosti, milost Panny Marie a modlitba přinášejí pokoj.

Z Vítězství Srdce 122/2018 přeložil -dd-

*Pramen: Kirche in Not, Německo:
Versöhnung in Ruanda*

MODLITBA K PANNĚ MARIÍ PODLE SV. EFRÉMA

Ó neposkvrněná a neskonale čistá Panno Maria, Matko Boží, Královno světa, Naděje malomyslných! Jsi Radostí svatých, jsi Smířením hříšníků s Bohem, jsi Orodovnicí opuštěných, bezpečným Přístavem ztroskotaných; jsi Útěchou světa, Vykoupením otroků, Zotavením zarmoucených, Spásou vesmíru; ó mocná Královno, do tvé ochrany se svěřujeme. Po Bohu, ó naše Paní, jsi jediná naše Naděje. Nazýváme se tvými služebníky; nedopusť, aby nás náš nepřítel strhl do pekla. Buď zdráva, nejlepší Prostřednice mezi Bohem a lidmi! Tebe zdravím, ó mocná Prostřednice smíru mezi Bohem a lidmi, ó Matko Ježíše, našeho Spasitele. Tobě buď čest a sláva s Otcem i Duchem Svatým. Amen.

*Zdroj: Sv. Alfons Maria de Liguori,
Vznešenosti Panny Marie, II. díl,
překlad Dr. Stanislav Špírek CSsR.
Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2009*

ÚMYSLY SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA SVĚŘENÉ CELOSVĚTOVÉ SÍTI MODLITBY S PAPEŽEM (APOŠTOLÁTU MODLITBY) - LISTOPAD 2018

VŠEOBECNÝ ÚMYSL:

Ve službě míru a pokoje - aby jazyk srdce a dialogu vždy převážil nad jazykem zbraní.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Aby naše představa o Bohu vycházela ze zjevení obsaženého v Písmu a utvářela nás v radostné a svobodné Boží děti.

Litanie k Panně Marii Prostřednici

Bože Otče,
bohatý milosrdenstvím,
Ježíši, milosrdná láska,
Duchu Svatý,
láska Otce a Syna,

smiluj se nad námi.

smiluj se nad námi.

smiluj se nad námi.

Maria, Matko Syna Božího,
Matko a Prostřednice lidstva,
Maria Prostřednice, naše důvěro,
Vyvolená mezi všemi ženami,
Plná milosti a každé ctnosti,
Panno odvážného „ano“,
Panno chvalozpěvu „Velebí má duše Pána“,
Matko, která jsi nám darovala Syna Ježíše,
Zcela zaměřená na Ježíše,
Stálá v rozjímání Božího slova,
Matko pokorná a prostá,
Útočiště toho, kdo se kaje,
Pomocnice v pokroku ve svatosti,
Maria, Prostřednice Božích darů,
Prostřednice smíření,
Prostřednice, která nás doporučuješ Ježíšovi,
Prostřednice, která pro všechny vyprošuješ milosrdenství,
Matko, která nás stále vyhledáváš,
Matko, která nás vedeš k Ježíšovi,
Matko, která nás stále přijímáš,
Matko, která jsi stále po našem boku,
Matko, která nás disponuješ žít v Ježíši,
Spolupracovnice díla vykoupení,

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

oroduj za nás.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,

smiluj se nad námi.

smiluj se nad námi.

smiluj se nad námi.

Oroduj za nás, svatá Panno Maria,
univerzální Prostřednice, *aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.*

Modleme se:

Ó Otče, který jsi daroval světu Původce milosti, jenž se stal člověkem v lůně Panny Marie, na její přímluvu dej, aby se v nás oživil životodárný vztah s Kristem Prostředníkem. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje, Bůh po všechny věky věků. Amen.

*Vybráno ze spisů bl. Matky Speranzy od Ježíše
Z italského originálu přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Návrat církve putující k prvotní církvi – přežije v menších společenstvích věřících

Při studiu klasických děl katolické teologie člověk až žasne nad častým zdůrazňováním jednoty v lásce jako charakteristického znaku církve. Toto však není jen ryze teologický názor. Je to pravda, kterou vždy a všude ohlašovali proroci a jejíž nejvznešenější podobu vyjádřil Kristus sám v promluvě k apoštolům při poslední večeři, jak je zaznamenána v kapitolách 14 a 17 evangelia sv. Jana. Hřích rozděluje, rozbíjí, izoluje; milost spojuje, buduje, uzdravuje. Církevní otec Origenes, v tomto bodě ortodoxní, píše:

„Tam, kde je hřích, tam je i nezdravá rozmanitost, rozkol, odpadlictví, nesouhlas. Ale tam, kde je ctnost, tam je také jednoduchost a jednota, na jejichž bázi jsou všichni věřící jedním tělem a jednou duší. Pokud mohou být otevřenější, nezdravá rozmanitost je zdrojem veškerého zla; kdekoliv se někdo seskupuje a vyčleňuje z davu do »samoty«, tam je zdroj dober.“

Tato „samota“, toto vyčlenění je odzrcadlením „jednoduchosti“ Boha, který je prvotním a jediným zdrojem všech dober, zatímco multiplicita, jak Origenes vysvětluje, není velké množství čehokoliv (člověk má totiž také množství duchovních darů, stejně jako deset prstů na ruce a deset na nohou, a toto všechno je dobré), ale zákeřný a destruktivní pluralismus, na který je ďábel specialista a který můžeme vnímat v nedostatku jednoduše v oblasti katolických dogmat, či v nedostatku ustálených nádherných univerzálních bohoslužebných obřadů.

Dávno před napsáním *Benedict Option*⁽¹⁾ Origenes nabádal lidi, aby se vyčleňovali z davu a seskupovali se ve skutečných společenstvích, kde se reálně rozmáhají ctnosti a přinásejí ovoce, kde mnozí lidé jsou jedno srdce a jedna duše ve společné lásce k Bohu a ve společné oddanosti jeho neměnné pravdě.

Žel, v současnosti se uznává pouze anarchický dav, který nikdo nevede a neusměrňuje a který je samá vášeň, zuřivost, hněv a běsnění. A naopak, správně orien-

tovaná farnost, jednotná a milující rodina, klášter, jemuž se daří mít povolání, se považují za anachronismus. Jak máme reagovat na problém tříštění a cynismu?

Peter Kwasniewski

Prvním a nejdůležitějším krokem při vnášení života do tohoto světa je neutuchající požadavek osobní svatosti. Plytký a povrchní aktivismus vždy byl a vždy bude velkým pokušením pro hříšné lidi, zaryté „dobrodince“, jimiž jsme. První, co v případě jakéhokoliv problému lidi napadne, je interview s odborníkem, svolání konference nebo vytvoření nového vládního úřadu. Nikdo nenavrhne lidem zajít do místních kostelů, modlit se a konat pokání. Názor, že nejrychlejší cestou ke zdravému smýšlení je posvěcování se, je zjevný jen málokomu. Mám zušlechťovat pouze jednu, a to vlastní vinici, jež mi byla přidělena, a tím, že to budu dělat, to bude mít ve světě trvalý význam – trvalý proto, že se to projeví na duchovní úrovni. Svátá Kateřina Sienská píše:

„Každá duše obráběním své vinice zušlechťuje také vinici svého souseda. Jsou navzájem tak propojeni, že jeden nedokáže dělat dobře nebo špatně bez toho, aby to zároveň nemělo vliv i na sousedovu zahradu. Společně tak formujete jedinou, společnou, všeobecnou vinici. Když moje vinice začne přinášet ovoce, přináší je v hojnosti tak, že se o ně můžeme podělit se svými hladovějícími sousedy. Když ve svém nitru nemám nic, nemám ani co darovat. Významní učenci připomínají: *nemo dat quod non habet* – nikdo nemůže darovat to, co nemá.“

Tato slova mohou v člověku vyvolat mírné pokušení „jít do toho sám“, postavit si malou poustevnu a naplňovat si v ní vlastní touhy namísto podrobení se ideální škole milosrdné lásky, životu ve společenství s druhými. Jen tady se totiž člověk zdokonaluje, jako kameny anebo kousky skla, které se formují, zmitají a obušují ve vlnách, dokud nejsou zcela vyhlazeny. Poustevnický život je pro dokonalé, ne pro ty, kdo k dokonalosti jen směřují; a přece i poustevníci jsou členy největšího společenství všech, mystického těla Kristova. Život s druhými lidmi v duchu otevřenosti životu – s těmi, které už znáš, jakož i s těmi, kteří ti jednoho dne budou možná svěření – je nejbezpečnější a nejjistější cestou k dokonalosti, pokud na ni někdo vytrvá; stejně jako odmítání obětí, které si vyžaduje náš každodenní život, vede k egoismu a prázdnotě.

Tato dynamika se živě projevuje v manželství. Jen blázen by mohl slíbit mladým zamilovaným, že jejich společný manželství život bude rájem na zemi. Ve skutečnosti je to nesmírně náročná cesta vzájemného obětování se – jen radost totiž k vítězství nestačí. Vyžaduje lásku, jak ji popisuje sv. Pavel v Prvním listě Korinťanům – skutečnou, silnou, trpělivou, ba přímo tvrdošijnou lásku, která říká: „Nedělám rád/a toto ani tamto, ani se nijak zvlášť nevyžívám v utrpení, ale udělám to a přetřpím to z lásky k Bohu a k manželce/manželovi, kterému/které jsem slíbil/a věrnost.“ Právě v takovýchto chví-

lich realita života a touha člověka stát se svatým testují svátost manželství anebo řeholní slib. A je to právě v takových to chvílích a skrze tyto chvíle, kdy nás Bůh skutečně posvěcuje.

K cílům a úsilí laikátu v moderním světě velmi vnímavě a bystře poznamenává Joseph Ratzinger (nynější emeritní papež Benedikt XVI.):

„Nikdo nemůže být křesťanem osamoceně; být křesťanem totiž znamená společenství spolupoutníků. Dokonce i poustevník patří do tohoto společně putujícího společenství, které ho podporuje a povzbuzuje. Z toho důvodu musí být v zájmu církve vytvářet putující společenství. Sociální kultura dnešní Evropy a Ameriky již více takováto společenství nenabízí. To nás přivádí nazpět k otázce, jak bude vůbec církev fungovat v této stále více odkřesťanšované společnosti. Bude muset zformovat nový druh putujících společenství, která se budou muset navzájem intenzivněji ztvárnovat tím, že budou jedno druhé podporovat a společně žít ve víře... Blízká asociace s klášterními řeholními komunitami bude určitě jedním ze způsobů prožívání křesťanské reality. Jinými slovy, pokud společnost ve své totalitě už postrádá křesťanské ovzduší, jak to bylo v prvních čtyřech či pěti stoletích, církev si musí sama zformovat buňky, v nichž mohou věřící prožívat vzájemnou podporu a společné putování, a tím vlastně životodárné prostředí církve v malém.“

Toto jsou podněty k životu církve v tomto světě, který Bůh miluje, který On vykoupil a který chce zachránit.

*Z lifenews.sk přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)*

Zdroj: <https://www.lifesitenews.com/blogs/multiplicity-is-the-source-of-all-evils-on-building-and-rebuilding-communit>

Poznámky:

⁽¹⁾ *Benediktova cesta* od Roda Drehera, který nabízí jediné řešení západní civilizaci, a to žít podle řehole benediktinů. Tvrdí, že křesťané by se měli do jisté míry vyčleňovat z mainstreamové společnosti, aby si dokázali zachovat svoji víru.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Máte velikou milost, že jste pozvány k novému životu poselstvími, která vám dávám. Toto je, dítě, milostiplný čas, čas a výzva k obrácení pro vás i budoucí generace. Proto vás vyzývám, dítě, modlete se více a otevřete svá srdce mému synu Ježíšovi. Já jsem s vámi a všechny vás mám ráda a žehnám vám svým mateřským požehnáním. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Medžugorje, 25. října 2018

Norsko se postavilo za svobodu svědomí zdravotníků

Nejvyšší soud v Norsku potvrdil právo svobody svědomí zdravotnického personálu v případě lékařky Katarzyny Jachimowiczové. Ta měla být nucena podílet se na zákrocích ničících lidský život. Soud nařídil lékařským zařízením, aby respektovala právo na svobodu svědomí svých zaměstnanců.

Dr. Katarzyna Jachimowiczová přišla v roce 2015 v Norsku o zaměstnání. Odmítla zavádět nitroděložní tělíska, protože působí i jako rané abortivum a mohou vést k usmrcení počatého dítěte. Mezinárodní právo zaručuje právo zdravotnického personálu na výhradu svědomí, přesto zaměstnavatel propustil dr. Jachimowiczovou z důvodu neposlechnutí příkazu, který považovala za nemorální. Nižší soud rozhodl, že jednala v souladu s právem vykonávat své lékařské povolání podle svého svědomí, ale lékařské orgány se odvolaly. Případ byl pak projednáván Nejvyšším soudem Norska koncem srpna 2018.

Právníci zastupující lékařku Jachimowiczovou soudní rozhodnutí přivítali. „Rozhodnutí Nejvyššího soudu znamená důležitý krok správným směrem, nejen pro lékaře, ale pro všechny lidi ve všech profesích. Doktorka Jachimowiczová bere své lékařské povolání velmi vážně, slíbila život zachraňovat a ne jej ničit. Soud její jednání potvrdil,“ řekl Hakon Bleken, obhájce dr. Jachimowiczové.

Robert Clarke, právník podporující organizace ADF International do-

dal: „Nikdo by neměl být nucen vybírat si mezi následováním svého svědomí a provozováním své profese. Rozhodnutí norského Nejvyššího soudu stanoví nové standardy principů svobody svědomí nejen v Norsku. Verdikt potvrzuje právo na svobodu svědomí

Dr. Katarzyna Jachimowiczová

pro zdravotnický personál tak, jak ho chrání mezinárodní právo. Rozhodnutí přichází v době, kdy je pozice zdravotnického personálu po celé Evropě ohrožena tím, že zaměstnanci jsou nuceni vykonávat něco, co je morálně špatné a neetické. Jedná se tedy o cenný právní precedent v ochraně svobody svědomí na celém kontinentu. Svědomí jako základní lidské právo je obsaženo v evropské Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.“

*Převzato z hnutiprozivot.cz,
13. 10. 2018*

Člověk bezúhonný, poctivý a bohobojný

Z komentáře svatého papeže Řehoře Velikého ke knize Job

(Lib. 1,2.36: PL 75, 529–530.543–544)

Někteří lidé jsou tak prostí, že nevědí, co je správné. Ale tím se vzdalují od nevinosti skutečné prostoty a nemohou dosáhnout opravdové poctivosti. Neboť když se nedovedou zabezpečit opravdovou poctivostí, nemohou si v prostotě ani uchovat bezúhonnost. A proto Pavel napomíná učedníky a říká: *Přeji si, abyste byli zběhlí v dobrém, ale nezkoušení ve zlém. A dále říká: Přestaňte být co do soudnosti jako malé děti! Co se týká špatnosti, v tom ať jste jako nemluvnata.* Proto také sama Pravda přikazuje učedníkům: *Budte opatrní jako hadi a bezelstní jako holubice.* Obojí tak nutně spojil v jediném napomenutí: aby zchytralost hada podpořila bezelstnost holubice, a naopak prostota holubice aby mírnila hadí lstivost. Proto Duch Svatý nezjevil lidem svou přítomnost jen v podobě holubice, ale i ohněm. Holubice totiž znázorňuje prostotu, oheň horlivost. Ukazuje se nám tedy v holubici i v ohni: neboť ti, kdo jsou plni Ducha, stojí ve službách mírnosti a prostoty, ale s horlivostí a přímostí vzplnou proti hříchům těch, kdo páchají zlo.

Člověk bezúhonný, poctivý a bohobojný se varuje zlého. Každý, kdo směřuje k věčné vlasti, žije nepochybně jako člověk bezúhonný a poctivý. Bezúhonný v jednání, poctivý ve víře; bezúhonný v pozemském

Svatý papež Řehoř Veliký

dobru, poctivý ve vznešených věcech, které zakouší v hloubi srdce. Někteří lidé totiž nejsou bezúhonní při konání dobrých skutků, protože za ně nehledají vnitřní odměnu, ale vnější uznání. A proto správně říká moudrý muž: *Běda hříšníkovi, který kráčí po dvou cestách.* Po dvojí cestě vchází jako hříšník ten, kdo sice svými skutky koná něco Božího, ale jeho smýšlení je světské. Dobře je také řečeno: *Člověk bohobojný se varuje zlého.* Neboť svatá církev vyvolených začíná cesty své bezúhonnosti a poctivosti bázní, ale dovršuje je láskou. V církvi svaté platí, že se zlem se zásadně rozejdeme tehdy, když se z lásky k Bohu rozhodneme, že již nechceme hřešit. Zatímco když konáme dobro spíše ze strachu, ještě jsme se se zlem zcela nerozešli. Hřešíme totiž už tím, že bychom rádi hřešili, kdyby to bylo bez trestu. Když se tedy říká o Jobovi, že se bojí Boha, správně se také uvádí, že se vyhýbá zlu. Protože následuje-li po strachu láska, potom vinu, která zůstává v mysli, potlačí zamýšlené předsevzetí.

*Z Denní modlitby církve,
8. neděle liturgického mezidobí*

O přikázáních – Nesesmilníš – dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

ve vztazích,“ která „je postupným plodem rozlišování impulzů vlastního srdce“. Je něčím, čeho se dosahuje, poněvadž každý člověk „se musí vytrvale a důsledně učit, co znamená tělo“ (*Katecheze z 12. listopadu 1980, Teologie těla, Paulinky, 4. vydání, Praha 2012, str. 227*).

Povolání k manželskému životu proto vyžaduje přesné rozpoznání kvality vztahu i období zasnoubení, aby mohlo být ověřeno. Pro udělení svátosti manželství musí ve snoubencích uzrát jistota, že v jejich vztahu je Boží ruka, která je předchází, doprovází a umožňuje jim říci: „S Kristovou milostí slibuji, že ti budu vždycky věrný.“ Nemohou slíbit, že si budou věrni v „radosti i bolesti, zdraví i nemoci“ a mít se rádi a ctít se po celý život pouze na základě dobré vůle či

naděje, že „to bude fungovat“. Potřebují stanout na pevné půdě věrné Boží lásky. K tomu je zapotřebí důkladné přípravy před přijetím svátosti manželství, a řekl bych, jakýsi katechumenát, protože ve hře je celý život a s láskou si nelze zahrávat. Nestačí tři či čtyři přednášky ve farnosti, nestačí. A odpovědnost za tuto předstíranou přípravu padá na faráře či biskupa, který to dovolí. Manželství je svátost, na kterou je nutné se připravit opravdovým katechumenátem.

Věrnost je totiž způsob bytí, styl života. Oddanost v jednání, upřímnost v mluvení a věrnost pravdě ve vlastním smýšlení, vlastních skutcích. Život prostoupený věrností se vyjadřuje ve všech dimenzích a vytváří muže a ženy, kteří jsou za každých okolností věrni a důvěryhodní.

K dosažení tak krásného života však naše lidská přirozenost nestačí, je zapotřebí, aby do našich životů vstoupila Boží věrnost, nakazila nás. Toto šesté přikázání nás volá, abychom pohlédli ke Kristu, který nám svojí věrností může odejmout cizoložné srdce a darovat nám srdce věrné. V něm a pouze v něm existuje bezvýhradná a neodvolatelná láska, naprosté a neustávající darování a houževnaté přjetí až do dna.

Z jeho smrti a zmrtvýchvstání plyne naše věrnost, z jeho nepodmíněné lásky plyne stálost vztahů. Ze společenství s ním, s Otcem a s Duchem Svatým plyne společenství mezi námi a umění žít naše vztahy ve věrnosti.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (31)

4. Věrohodnost (*Dokončení*)

Nastal onen den.⁽¹⁾ Dav, který se shromáždil u jeskyně, byl skutečně obrovský. Cornacchiola se před mší svatou modlil růženec, obrátil se na přítomné s několika duchovními myšlenkami a svědčil o událostech v roce 1947. Slunce mu ozařovalo zrak:

„Vidím ho, jak stálo nad vrcholky stromů, zářící a majestátní jako nikdy! Zhruba po hodině a dvaceti minutách (od 15.20 do 16.40 hodin) jsem pozoroval, že slunce se nepohnulo z dříve popsaného místa: bylo stále tam, nad vrcholky stromů, přede mnou.“

Pak se však popis stává více vzrušující:

„Vidím slunce, jak se rozdvouje, ale zůstává pevně stát na svém místě, na němž jsem ho viděl od počátku; druhé slunce jde na jeskyni a celou ji osvětluje ve směru ke kříži – také on je celý osvětlený bez elektrického proudu –, a vidím slunce, jak začíná kroužit jako nějaký kolotoč a přitom jde dopředu a opět dozadu: bylo živé a husté, zdálo se být vodou, která vře, a jako pec, která rozpouští led. Jeho světlo bylo tak silné, že mé myslí připomínalo světlo, které jsem viděl uvnitř jeskyně,

když se mi poprvé zjevila Panna Maria od Zjevení na velkém kameni tufu. Viděl jsem tři rozdílné barvy, které vycházely ze slunce: navenek zelenou, uvnitř červenou a ve středu bílou: vše závrtně kroužilo a kroužilo. Zůstávám v tichém usebrání, pak vidím slunce, které se z místa nad vrcholky stromů spojuje s dalším sluncem nad jeskyní.“

Kolem 17 hodin začala mše svatá, která kolem 17.50 hodin dospěla k chvíli konsekrace:

„Je slyšet hřmot jako při zemětřesení; nechávám třikrát provolat: »Ať žije Maria!«“

Pak se socha uvnitř jeskyně zjeví jako zapálená: někdo vykřikl, že hoří. Šíří se zpráva o divech nebeského světla a všichni pozvedají svůj zrak vzhůru. Při Otčenáši byla mše svatá na určitou dobu přerušena, až do 18.20 hodin, a tak všichni mohli být účastni opakovaní událostí, k nimž došlo ve Fatimě dne 13. října 1917.⁽²⁾

Oficiální zpráva, zasláná minoritou Alfonsem Zincarim generálnímu ministrovi řádu otci Vitalemu Bommarcovi, obsahuje shrnutí písemných svědectví, která byla shromážděna ve dnech následujících po zázraku:

„Nebeské těleso, jak se jevílo, se pohybovalo několik metrů směrem k jeskyni a přibližovalo se k zemi; mohlo být s úplným klidem, bez námahy pro oči, pozorováno jako ohnivý míč, který vířivě kroužil kolem sebe samého. Zdálo se být větší než normálně a uvnitř svého kruhu, kde se střídaly různé barvy (víceméně zelená, červená a černá), se ukazovalo jako rozžhavená sopečná láva v rychlém pohybu (při erupci), která vytvářela odlišné obrazce, různě identifikované svědky: kříž, písmeno M, srdce obklopené hvězdami nebo prolévající krev, Kristův monogram (IHS), dvě spojené ruce, Svatou rodinu, Pannu Marii od Zjevení... Někteří také tvrdí, že viděli, jak se sluneční kruh rozpojil ve tři kruhy různé barvy a opět spojil; jiní zaznamenali, že přes překážku mnoha stromů jim slunce jasně svítilo do očí a osvětlovalo teplým a živým světlem, ba takřka ohněm kapli konventu (kde se uchovává Eucharistie), listí stromů i tváře a oblečení lidí.“

Hromady zpráv těch, kdo byli přítomni – a mezi nimi byly také mnohé děti spolu s četnými náboženskými, civilními a vojenskými představiteli – se uchovávají jak v archivu minoritů, tak v archivu *Sacri*. Stejná svědectví jsou i z následujících let, vždy z 12. dubna, a to zvláště z let 1982, 1985, 1986 a 1987, roku čtyřicátého výročí zjevení.

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Tedy 12. duben 1980, den 33. výročí zjevení Panny Marie od Zjevení v Tre Fontane, který stejně jako den samotného zjevení připadal na Bílou sobotu. Panna Maria již předtím, při svém zjevení Brunovi Cornacchiolovi dne 7. listopadu 1979, slíbila, že tohoto dne učiní veliký div na slunci. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tedy opakování fatimského slunečního zázraku. [pozn. překl.]

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích.

A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé – ne už pro hříchy – ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

Evangelium - Mk 12,38-44

Ježíš učil zástupy: „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách,

mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagogách a čestná místa na hostinách; vyjídají vdovám domy pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud.“

Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů.

Zavolal své učedníky a řekl jim:

„Amen, pravím vám: tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

Pondělí 12. 11. 2018

6:05 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta **7:15** Skryté poklady: Christian **7:50** Neoblomný kardinál **8:45** V pohorách po horách (52. díl): Vozka – Hrubý Jeseník **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 MISE: Znovu a navždy **9:45** Wabi Daněk a Miloš Dvořáček na Mohelnickém dostavníku 2015 (1. díl) **10:10** Trinidad a Tobago: Všichni vy žijznívi, pojd'te **11:00** Guyanská Diana **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana **13:00** Noční univerzita: P. Prokop Siostrzonek, OSB – Anastáz Opasek, 100. výročí narození **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Eva Budzáková **15:05** Vzdálená pobřeží ticha – Kazachstán **15:35** V souslostech **16:00** Blahoslavený Duns Scotus **17:25** Vychutnej si víru: Pocta papeži Benediktu XVI. **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsálkovi (2. díl): Jak nechtěl Mlsálek spinkat **18:40** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstři, Ignac Manda **18:45** Česká věda **19:00** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa **19:10** Hovory z Rekovic: Pavel Šmajstrla **19:30** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **20:00** Stalingradská Madona **20:55** Terra Santa News: 7. 11. 2018 **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (65. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Festival dobrých zpráv 2018: Soutěžní snímky festivalu – 1. část **0:40** Kulatý stůl: Demokracie dnes **2:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 13. 11. 2018

6:05 Speciál k Mezinárodnímu festivalu outdoorových filmů 2018 (2. díl) **6:50** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Hovory z Rekovic: Pavel Šmajstrla **9:35** V souslostech **10:00** Noční univerzita: Jiří Padevět – Jaro a léto 1945 v českých zemích **11:00** Muzikanti, hrajte **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (52. díl): Vozka – Hrubý Jeseník **13:00** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **13:45** Ars Vaticana **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP **15:10** Makedonie – Zkušenost zmrtvýchvstání **15:40** Víra do kapsy: Otec a dcera **16:00** Kulatý stůl: Demokracie dnes **17:35** Terra Santa News: 7. 11. 2018 **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsálkovi (3. díl): Mlsálek a letadlo **18:40** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstři, Ignac Manda **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820–1910) **19:15** Svědectví mladých z komunity Cenacolo **19:30** Zpravodajské Noeviny: 13. 11. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **20:55** Řeckokatolický magazín (176. díl) [P] **21:10** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Festival dobrých zpráv 2018: Soutěžní snímky festivalu – 2. část **0:40** Mezi pražci (72. díl): Listopad 2018 **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 14. 11. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 11. 2018 **6:25** Noční univerzita: P. Prokop Siostrzonek, OSB – Anastáz Opasek, 100. výročí narození **7:25** Harfa Noemova: Benefiční koncert pro Nadaci fond IMPULS **7:50** Diakonie ve Valašském Meziříčí – Žijeme tu s vámi! **8:00** Missio magazín: Říjen 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:40** Česká věda **10:55** MFF Strážnice 2018: Procházka Strážnickým parkem **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá

TELEVIZE
DOBŘÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

z kaple Telepace [L] **12:50** Stalingradská Madona **13:45** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (116. díl): Václav Hudeček **15:25** Exit 316 MISE: Znovu a navždy **15:45** Zpravodajské Noeviny: 13. 11. 2018 **16:10** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **16:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsálkovi (4. díl): Jak Kundába s Puclíkem přejeli Mlsálkovi ocásek **18:40** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstři, Ignac Manda **18:45** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 3. díl **19:30** Terra Santa News: 14. 11. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Noční univerzita: Mons. Zdenek Wasserbauer – Františkova vize života křesťana v dnešním světě [P] **22:20** Živě s Noe [P] **22:50** Festival dobrých zpráv 2018: Soutěžní snímky festivalu – 3. část **1:25** Generální audience Svatého otce [P] **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 15. 11. 2018

6:05 Klapka s ... (106. díl): Martem Esemem a Davidem Surým **7:30** Dům ze skla? **8:35** Terra Santa News: 14. 11. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: Demokracie dnes **10:50** Od Františka k Františkovi **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Slavnostní koncert k 60. výročí Lidové konzervatoře Ostrava **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (118. díl): Mgr. Libuše Vondráčková **15:15** Mezi pražci (72. díl): Listopad 2018 **16:05** Zpravodajské Noeviny: 13. 11. 2018 **16:25** Řeckokatolický magazín (176. díl) **16:45** V pohorách po horách (52. díl): Vozka – Hrubý Jeseník **17:00** Muzikanti, hrajte **17:30** Ars Vaticana **17:40** Radost – Sestra Lucia **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstři, Ignac Manda **18:30** O Mlsálkovi (5. díl): Mlsálek a nafukovací míč **18:40** Obdarování – Otec Radek **19:00** Večeře u Slováka: 33. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 15. 11. 2018 [P] **20:00** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) [L] **21:10** Můj chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa a Jakuba, Žirovnice **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 15. 11. 2018 **0:30** Most milosrdenství – Brazílie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 16. 11. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 11. 2018 **6:30** Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice **6:50** Vychutnej si víru: Pocta papeži Benediktu XVI. **7:25** Noční univerzita: Mons. Zdenek Wasserbauer – Františkova vize života křesťana v dnešním světě **8:40** Hovory z Rekovic: Pavel Šmajstrla **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Jak potkávat svět (64. díl): S Jaroslavem Wykrentem **10:40** Stalingradská Madona

11:30 Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Wabi Daněk a Miloš Dvořáček na Mohelnickém dostavníku 2015 (1. díl) **13:15** Vzdálená pobřeží ticha – Kazachstán **13:45** Ars Vaticana **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (119. díl): Hana Loukotová **15:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **16:00** Zpravodajské Noeviny: 15. 11. 2018 **16:20** Harfa Noemova: Benefiční koncert pro Nadaci fond IMPULS **16:45** ARTBITR – Kulturní magazín (65. díl) **17:00** Buon giorno s Františkem **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsálkovi (6. díl): Jak Mlsálka bolely zuby **18:40** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstři, Ignac Manda **18:45** Cesta k andělům (37. díl): Angelo Scarano – Čechoital **19:35** Česká věda **20:00** Kulatý stůl: Synoda o mladých [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováka: 33. neděle v mezidobí **22:30** Speciál k Mezinárodnímu festivalu outdoorových filmů 2018 (2. díl) **23:15** Na pořadu rodina (19. díl): Péče o prarodiče **0:20** Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 17. 11. 2018

6:05 Bol som mimo: Ján Kolár **7:10** Noční univerzita: CSA Třešň 2014: přednáška Hany Imlaufové – Vzťahy **8:10** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstři, Ignac Manda **8:15** Noeland (65. díl) **8:50** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820–1910) **9:20** Exit 316 MISE: Znovu a navždy **9:40** Pramen v poušti **10:00** Mše svatá se svatořečením Anežky České 12. listopadu 1989 **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Pod lampou **14:15** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **14:35** CHKO České středohoří: Milešovka – Velemín a okolí **14:55** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **16:05** Večeře u Slováka: 33. neděle v mezidobí **16:30** Terra Santa News: 14. 11. 2018 **16:55** Stanley's Dixie Street Band: Třebovický koláč 2018 [P] **18:00** První křesťané: Pohoršení kříže [P] **18:30** O Mlsálkovi (6. díl): Jak Mlsálka bolely zuby **18:40** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstři, Ignac Manda **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa **19:30** V souslostech [P] **20:00** Festival dobrých zpráv 2018: Slavnostní vyhlášení výsledků a zakončení festivalu [L] **21:25** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko [P] **21:35** Harfa Noemova: L. v. Beethoven – 9. symfonie [P] **22:05** Přelstím hranici **23:05** Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl) **23:35** Řeckokatolický magazín (176. díl) **23:55** Cesta k andělům (84. díl): Jan Royt – prorektor Univerzity Karlovy a ikonograf a historik umění **0:45** Salama Don Bosco **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 18. 11. 2018

6:05 Ars Vaticana **6:15** Z krajiny kulturních tradic **6:45** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **7:20** Umění sklářských mistrů **7:50** Poslední enter **8:05** Řeckokatolický magazín (176. díl) **8:20** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **9:30** Večeře u Slováka: 33. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z baziliky sv. Petra a Pavla, Vatikán [L] **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (65. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souslostech **12:40** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa **12:50** Zpravodajský souhrn uply-

nulého týžde: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:35** Bača Milan od Juraja do Šimona **14:00** Muzikanti, hrajte **14:30** Shora dané: Vendelín Baláž **14:45** Noční univerzita: Mons. Zdenek Wasserbauer – Františkova vize života křesťana v dnešním světě **16:00** Mezi nebem a zemí **16:35** Cesta k andě-
lům (18. díl): Dominika Bohušová – sestra dominikánka **17:30** Irák – Země světců a mučedníků **17:55** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:00** Cirkus Noeland (1. díl): Roberto a Kekulín se stěhují do cirkusu **18:30** Animované příběhy velikánů dějin:

Harriet Tubman (1820–1913) **19:05** Exit 316 MISE: Mé skryté já [P] **19:25** Více než diaspora **19:40** Od nynějška po tvém **20:00** Kmochův Kolín: Gloria **21:25** V souvislostech **21:50** Buon giorno s Františkem **22:45** Vzlétněte vysoko: Debata o mladých lidech nejen v církvi **23:15** Ars Vaticana **23:30** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:45** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týžde: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:40** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Programové tipy TV LUX od 12. 11. 2018 do 18. 11. 2018

Viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 12. 11. o 17:00 hod.:

Svätá omša za účasti detí a Kibka

Priamy prenos z Trnavy, celebruje Mons. Marián Bér.

Utorok 13. 11. o 18:00 hod.:

Svätá omša

Priamy prenos z Trnavskej novény.

Streda 14. 11. o 20:30 hod.:

Fundamenty

10. prikázanie – Nebudeš žiadostivo túžiť po majetku svojho blížneho.

Štvrtok 15. 11. o 20:20 hod.:

Adorácia

Večerná modlitba pred Najsvätejšou sviatosťou.

Piatok 16. 11. o 20:30 hod.: Charles de Foucauld – Brat všetkých (dokument)

Život Charlesa de Foucaulda stváruje cestu človeka plného životnej sily za duchovným bohatstvom. Charles de Foucauld ponúka svoj život ako symbol lásky a porozumenia všetkým ľuďom, ktorí hľadajú cestu k Bohu.

Sobota 17. 11. o 20:30 hod.: Genesis / Biblia (film)

Filmové rozprávanie biblického diania od stvorenia až po popu. Ojedinelý medzinárodný projekt. Zúčastnili sa ho významní svetoví režiséri a hviezdne bolo i herecké obsadenie. Hudbu zložil známy hudobný skladateľ Ennio Morricone.

Nedeľa 18. 11. o 09:30 hod.:

Svätá omša z Trnavskej novény s procesiou

Priamy prenos.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. LISTOPADU 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 11.	PO 12. 11.	ÚT 13. 11.	ST 14. 11.	ČT 15. 11.	PÁ 16. 11.	SO 17. 11.									
Antifona	1136	1262	1708	1924	1741	1961	1181	1311	1197	1329	1213	1346	1768	1990		
Žalm	784	883	786	884	786	884	784	883	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1708	1925	1864	1796	1182	1312	1198	1330	1213	1346	1769	1990		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1865	1797	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	813	914	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1710	1926	1865	1797	1186	1317	1201	1334	1217	1351	1770	1991		
Antifona k Zach. kantiku	725	818	1710	1927	1865	1797	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1780	2002		
Prosby	1140	1268	1711	1927	1744	1963	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1771	1992		
Závěrečná modlitba	725	818	1589	1795	1866	1797	1187	1318	1590	1800	1591	1801	1592	1802		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	725	818	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1714	1932	1866	1798	1192	1323	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1867	1799	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1747	1966	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1717	1934	1867	1799	1196	1327	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	725	818	725	819	1717	1935	1867	1799	1196	1328	1211	1344	1227	1361	726	819
Prosby	1135	1261	1149	1277	1718	1936	1750	1969	1196	1328	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	725	818	725	818	1589	1795	1866	1797	1197	1329	1590	1800	1591	1801	726	820
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 11. 11. – 32. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 17,10–16
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: 1 (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Žid 9,24–28
Ev.: Mk 12,38–44

Pondělí 12. 11. – památka sv. Josafata

1. čt.: Tit 1,1–9
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
Ev.: Lk 17,1–6

Úterý 13. 11. – památka sv. Anežky České

1. čt.: Tit 2,1–8.11–14
Ž 37(36),3–4.18+23.27+29
Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
Ev.: Lk 17,7–10

Středa 14. 11. – ferie

1. čt.: Tit 3,1–7
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Lk 17,11–19

Čtvrtek 15. 11. – nezávazná památka sv. Alberta Velikého

1. čt.: Flm 7–20
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: 5a (*Šťastný, komu pomáhá Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 17,20–25

Pátek 16. 11. – nezávazná památka sv. Markéty Skotské nebo sv. Gertrudy

1. čt.: 2 Jan 4–9
Ž 119(118),1.2.10.11.17.18
Odp.: 1b (*Blaze těm, kteří kráčeji v zákoně Hospodinově.*)
Ev.: Lk 17,26–37

Sobota 17. 11. – památka sv. Alžběty Uherské

1. čt.: 3 Jan 5–8
Ž 112(111),1–2.3–4.5–6
Odp.: 1a (*Blaze mužům, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 18,1–8

BELETRIE

ZAPOMENUTÁ ZÁVĚŤ • SESTRY NADĚJE

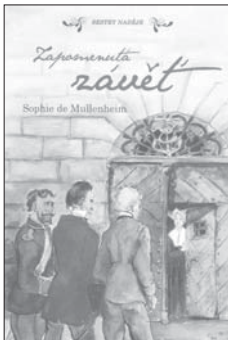
Sophie de Mullenheim

Z francouzštiny přeložila Romana Agullo

Osud celého sirotčince je ohrožen zpochybněním Élisabethiny závěti, díky níž v něm žijí řeholnice a opuštěné děti. Podarí se najít ztracený dokument? Zůstanou Emilie s Konstancí v tomto posledním dobrodružství věrné sestřím z Naděje? Další díl románové série.

Paulínky

Brož., 140x205 mm, 232 stran, 255 Kč

KRÁL DAVID

Louis de Wohl • Z angličtiny přeložila Františka Böhmová

Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Strhující román o klíčové postavě biblických dějin. Ryšavého chlapce krásného vzhledu si Bůh prostřednictvím proroka Samuela povolá od stáda, jež jako nejmladší z osmi bratrů pásl pro svého otce. Proslaví se, když jako mladíček porazí nepřemohitelného obra Goliáše. David ale neposlul jen uměním bojovat. Chce ve svém životě klást na první místo Boha. Není bez hříchu, ale umí se pokořit před Bohem, litovat svých provinění a kát se. Básník i bojovník. Soudce i vrah. Král i Boží služebník. Louis de Wohl se soustředí na podstatné. Dokonale dávkuje napětí a ovládá umění náhlého střihu. Lahůdka pro literární labužníky.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 133x190 mm, 328 stran, 399 Kč

CHCETE SE DOSTAT DO RÁJE?

Eduard Martin • Redakce Richard Straberger

Eduard Martin zachycuje radostné i smutné příběhy lidí v krátkých vyprávěních, která důvěrně promlouvají k čtenářům. Vše, co život přináší, přijímá jako možnost projevit druhému člověku lásku, usmát se, potěšit, ale také se podělit o své zkušenosti a jejich poselství. Z jeho příběhů prosvítá naděje, kterou potřebuje každý z nás.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 118x162 mm, 232 stran, 279 Kč

ROZHOVOR S ČESKOU OSOBNOSTÍ

NEBOJ SE VRÁTIT DOMŮ

Marie Svatošová v rozhovoru s Alešem Palánem • Redakce

Michal Plzák

Co se stane, pokud pacientovi o jeho zdravotním stavu dlouhodobě lžeme? Má vážná choroba nějaký smysl? A proč umírající nezabíjet, jak si přejí zastánci eutanazie, ale naopak respektovat jejich život až do přirozeného konce a být jim nablízku? Nejen o těchto věcech hovoří v knize rozhovorů *Neboj se vrátit domů* zakladatelka hospicového hnutí v ČR Marie Svatošová. Je to právě ona, která před lety přišla s myšlenkami hospicové paliativní péče a která v Červeném Kostelci iniciovala první český hospic. A je to stále ona, kdo neúnavně jezdí po republice s přednáškami o hospicové péči a je rádkyní hospicům nově vznikajícím. Marie Svatošová v knize mluví také o své rodině, studiu medicíny, vlivu, jaký na ni měl P. Ladislav Kubiček, či o svém trapistickém fan klubu.

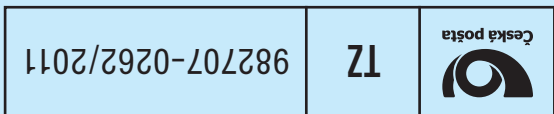
KALICH, nakladatelství a knihkupectví, s.r.o.

Brož., 130x200 mm, 270 stran, 299 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r.o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r.o., Olomouc 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky zناčka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.